

været mange Eksaminationer, og Eksaminationen i Pædagogik foregik ganske paa samme Maade som tidligere; der var i hvert Fald ikke nogen væsentlig Forstel. Der er jo Bøger, som ere skrevne dels af Medlemmer af Eksamenstkommisjonen, dels af andre Mænd, som Eksamenstkommisjonens Medlemmer sætte Pris paa, og disse Mænds Bærfør forlanger man et vist Kjendskab til; saa eksaminerer man væk, og Eksamineren bliver, som den kan. Det, der er stet, er stet ikke paa dette Punkt, men paa Prøven i praktisk Færdighed, som det ogsaa blev nævnt. Det, som man slog Eksaminanderne ihjel paa ved Eksamen, var aldeles ikke Bedømmelsen af det, man kalder den praktiske Færdighed, Evnen til at undervise, som den giver sig tilkende ved den Forestilling, den vedkommende Eksaminand giver. Det, de bleve slaaede ihjel paa, var helt andre Ting. Den Del af Eksamenstkommisjonen, som havde den praktiske Færdighed under sig, har taget sig for at slaa Folk ihjel i specielle Fag, som disse Folk allerede havde bestaaet i med gode Karakterer hos andre Dele af Eksamenstkommisjonen. Der er saaledes flere Eksempler paa, at Folk for Eksempel have bestaaet i Danst med en god Karakter ved den særlige Prøve i danst, og at de saa ved Prøven i den praktiske Færdighed ere slaaede ihjel i Danst; ikke i Undervisningen i Danst, men det er deres egne Kundskaber i Danst, man har ment at kunne bedømme endnu en Gang, uagtet de vare bedømte af den egentlige Eksamenstkommisjon i dette Fag. Saaledes er det gaaet i flere andre Fag. Jeg sit det Indtryk, at det ofte var paa Grund af, at de vedkommende vare noget nervøse, idet de vidste, at der var stor Udsigt til, at de kunde blive slaaede ihjel, hvis det kunde lykkes at konstatere et Hul i deres Kundskaber i de specielle Fag ved Prøven, i den praktiske Færdighed, som er den vigtigste Prøve, og hvor de letteste kunne slaa ihjel. Paa den Sten var det, de faldt. Man faar altsaa ikke noget at vide om, hvor meget man skal oplære dem i, eller hvor mange Timers Vejlighed til at undervise de skulle have paa Seminariet. Det kan jo hænde, at et af Eksamenstkommisjonens Medlemmer kunde faa i Sinde at prøve et Fag, hvori de vedkommende tidligere havde bestaaet, og at han for sit Vedkommende fandt, at det var en daarlig Præstation, der fremkom i dette Fag, og saa kunde man sige: vi kunne ikke bruge vedkommende, han duer ikke; naar han selv ikke kender det, kunne vi ikke give ham nogen Karakter for den praktiske Færdighed, og saa ligger Eksaminanden der. Det er deri, denne Eksamenstkommisjons Virksomhed har viist

sig i saa grelt et Lys som nogenfinde, jeg veed ikke, at den tidligere har viist sig andet end hensynsfuld. Jeg vil sige til den højtærede Kultusminister, at overfor den Slags Eksaminationer staar man ved Undervisningsanstalterne fuldstændig blot og bar, og man veed ikke, hvad man skal gøre. Det kan jo træffe, at det er det Fag, som vedkommende har bestaaet i i Fjor, og hvor der altsaa ikke er Tale om Undervisning, da denne er afluttet. Det kan jo være for Eksempel Geografi eller et andet af de Fag, som vedkommende har bestaaet i til første Del af Eksamenen, som han falder i til anden Del. Det er der ingen Læreanstalt, der kan værges sig imod, og derfor synes jeg rigtignok, at naar man kommer til at staa paa den Maade, saa drejer det sig ikke om flere eller færre Kundskaber i Pædagogik, thi Pædagogikken staar som et Fag for sig; der eksamineres i det som i et særskilt Fag, og det staar ikke i nogen Forbindelse med det, vi her tale om. Jeg er forøvrigt enigt med det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds i, at til unge Mennesker, som saa at sige ingen Vejlighed have haft til at undervise, kan man ikke stille store Fordringer med Hensyn til deres Præstationer i praktisk Undervisning. Det er en ydre Politur, som har faare ringe Betydning for deres øvrige Virksomhed. Hvis man senere hen i deres Liv, naar de have undervist i nogen Tid, kunde anstille en saadan Prøve og gøre den obligatorisk, saa vilde det være en anden Sag. Hvis der, naar de virkelig havde været i praktisk Lærervirksomhed i nogle Aar, kunde være Tale om at komme til deres Skole og sige: Giv os en Prøve paa Dagens Undervisning i forskellige Fag, saa kunde man danne sig et Begreb om vedkommendes Brugbarhed som Lærer. At trække et ungt Menneske paa 17—18 Aar op for en Eksamenstkommisjon og sige til ham, at han skal undervise saa i det og saa i det Fag uden mindste Forberedelse, det giver aldeles intet Billede af, hvorledes han ellers kan blive senere hen i Livet som Lærer. Og hvis man ligesom tidligere giver dem Vejlighed til at forberede sig derpaa, saa rekvirere de blot en dgyttig Lærer, som dresferer dem i Løbet af Natten til at kunne give hans Tanker fra sig, og da saa vi altsaa ikke deres egne Tanker, saa har den praktiske Prøve under de Forhold heller ikke nogen Betydning.

Med disse Bemærkninger, som kun strejfe det egentlige Lovforslag, men som høre ind under den Diskussion, det er ført, vil jeg anbefale, at man ikke fremmer dette Lovforslag uden i Forbindelse med en fulst